

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๗/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๕๕

วันที่ ๒๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ หรือไม่

ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นายเรืองศักดิ์ เจริญผล กับพวกรวม ๒ คน)
ในคดีหมายเลขคำที่ ๑๕๕๓/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๖๔/๒๕๕๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริง
ตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ยื่นฟ้องคณะกรรมการนโยบายการเงินต่อศาลปกครองกลาง ว่า เมื่อวันที่
๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ และวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ประกาศ
ขึ้นอัตราดอกเบี้ยระหว่างธนาคารเพื่อป้องกันเงินเฟ้อและขึ้นดอกเบี้ยมาตรฐานร้อยละ ๐.๒๕
โดยไม่เปิดรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียตามรัฐธรรมนูญ และไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วย
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง รวมทั้งไม่ได้ดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และ
วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองในฐานะประชาชนผู้มีสิทธิและ
หน้าที่ตามกฎหมายได้รับความเสียหาย และแม้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะมีผู้เสียหายโดยตรง
ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ ก็ตาม
แต่บทบัญญัติมาตราดังกล่าวขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ และ
ขอให้ศาลปกครองกลางมีคำสั่งเพิกถอนประกาศการขึ้นดอกเบี้ยทั้งสองฉบับดังกล่าว ให้ผู้ถูกฟ้องคดี

กำหนดส่วนต่างดอกเบี้ยเงินกู้และเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ไม่เกินร้อยละ ๒ และปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายเพื่อให้เกิดธรรมาภิบาลในการบริหารและการมีส่วนร่วมของประชาชนตามกฎหมาย รวมทั้งให้ระงับประกาศทั้งสองฉบับไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ศาลปกครองกลางเห็นว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยตรงจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะมีสิทธิฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ นั้น เห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑ - ๒๔/๒๕๔๗ วินิจฉัยไว้แล้วว่า บทบัญญัติดังกล่าวไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๖ กรณีจึงถือว่ามีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินั้นแล้ว จึงไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลปกครองกลางจะต้องส่งความเห็นตามทางการเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองกลางต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๖ กับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ เป็นบทบัญญัติที่แตกต่างคนละกรณีกัน ถือว่ายังไม่เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินั้น เมื่อพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ เป็นบทบัญญัติที่ศาลปกครองต้องนำมาใช้บังคับแก่คดีนี้ กรณีต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองกลาง เพื่อให้ส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินั้น

ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้นให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นที่โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ หรือไม่ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยไว้แล้วในคำวินิจฉัยที่ ๓๕ - ๔๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๐ คำโต้แย้งส่วนนี้จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๗๑ หรือไม่ นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๗๑ มิได้มีข้อความใดที่เป็นการรับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลไว้เป็นการเฉพาะ จึงไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งสองมาตรานี้ได้ คำโต้แย้งในส่วนนี้จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

สำหรับประเด็นที่โต้แย้งว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ หรือไม่ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ระบุนายละเอียดของการโต้แย้งและเหตุผลสนับสนุนโดยชัดแจ้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวอย่างไร เพราะเหตุใด คำโต้แย้งในส่วนนี้จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘ (๑) และ (๔)

นอกจากนี้ยังเห็นว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์เพื่อให้กระบวนการระงับ

- ๔ -

ข้อพิพาททางปกครองเป็นไปตามขั้นตอนอย่างเป็นระเบียบและเหมาะสม โดยให้มีการอุทธรณ์หรือโต้แย้งคัดค้านต่อเจ้าหน้าที่หรือองค์กรผู้พิจารณาอุทธรณ์ของฝ่ายบริหารให้เสร็จสิ้นเสียก่อน และเป็นการเปิดโอกาสให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาทบทวนเพื่อแก้ไขคำสั่งหรือการกระทำซึ่งอาจมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดตามที่มีการอุทธรณ์หรือโต้แย้งนั้นเสียก่อน ซึ่งเป็นมาตรการเยียวยาและวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมเพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย อันเป็นหลักเกณฑ์ที่ชอบด้วยหลักนิติธรรม มิใช่เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำกัดสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาล จึงไม่มีกรณีที่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ ได้ คำโต้แย้งในประเด็นดังกล่าวจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๗/๒๕๕๕)

[Signature]

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

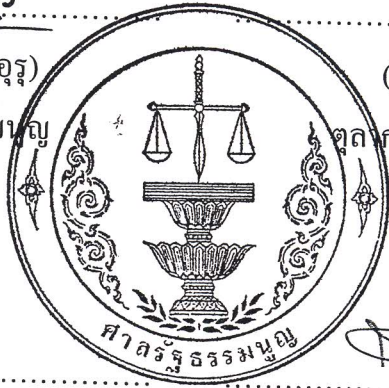
(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายเฉลิมพล เอกอรุณ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ